

1

Mano delne guli apyrankė su likimo karuliais. Mačiau ją koki tūkstantį kartų, bet dar kartą atidžiai apžiūriu, nes žinau, kad ji turi būti tobula, tokia tobula, kad pataisytų viską, ką reikia pataisyti. Svarsčiau apie elegantiškesnę, subtilesnę apyrankę, kokias Kimberlė paprastai nešioja, bet kažkodėl apsistoju priė šios, tvirtai ir patikimai sunertos iš sidabrinių žiedelių. Gal todėl, kad ji primena mūsų santykius – tvirtus ir patikimus... dažniausiai.

Prieš kelis mėnesius, kai užsaciau apyrankę, maniau, kad įteikšiu ją mokyklos baigimo proga, o ne kaip „atleisk man ir susitaisykim“ dovaną, tačiau Kimberlė paskutiniu metu tapo labai tyli. Nutolusi. Ji visada tokia, kai mes pykštamės.

Nors, kiek žinau, mes *nesipykstame*, todėl nesu tikras, kad iš viso reikėtų už kažką atsiprašinėti.

Pratais atsidūstu ir pažvelgiu į savo atspindį viešbučio tualetu veidrodyje, prieš tai du kartus patikrinęs, ar visos kabinos tuščios. Suraukiu antakius ir pirštais perbraukiu per nepaklusnius, rudus plaukus, bandydamas juos suglostyti taip, kaip patinka Kimberlei. Po kelių nevykusių mėginimų mano plaukai ir aš pasiduodame, tada paskutinį kartą visą savo dėmesį sutelkiu į apyrankę.

Žvilgantys sidabriniai karuliai tyliai skimbčioja, man juos atidžiai apžiūrinėję, ir šis garsas susilieja su prislopintu triukšmu, atsklindančiu iš už durų vykstančio išleistuvių vakaro. Galbūt, kai ji pamatys apyrankę, pagaliau pasakys, kas negerai.

O gal ir ne. Gal tik pabučiuos mane, pakuždės į ausį, kad myli, ir patikins, jog aš čia visiškai niekuo dėtas.

Pasilenkiu arčiau, kad geriau matyčiau šešis mažyčius pakabučius – po vieną kiekvieniems metams, kuriuos praleidome kartu. Man velniškai pasisekė, kad interneto svetainėje „Etsy“ atsitiktinai susipažinau su kai kuo, kas padėjo man juos sukurti, kadangi aš pats nesu apdovanotas meniniais gabumais. Dabar tai daugiau nei apyrančė. Tai mūsų gyvenimas.

Mano nykštys švelniai slysta mūsų istorijos gabaliukais. Keli karoliukai sublyksi, atspindėdami į juos krintančią lempų šviesą.

Žalsvi ir balti emaliniai bumbulai, beveik tokie patys kaip tie, kuriuos Kimberlė, komandos šokėjų kapitonė, laikė rankose tą vakarą, kai oficialiai jos paprašiau būti mano mergina.

Nedidelė paaukuota šampano taurė miniatiūrinių deimantinių burbuliukų apjuostu kraštu – priminimas apie tai, kaip prašmatniai prieš kelis mėnesius aš ją pakviečiau į išleistuves. Norėdamas nustebinti Kimberlę, iš savo mamos spintelės nukniaukiau butelį

šampano. Mama niekada neleis man to pamiršti, bet nedvejodamas padaryčiau tą patį, kad tik galėčiau pamatyti, kaip nušvinta Kimberlės akys, iššovus kamščiu.

Mano nykštys sustoja ties svarbiausiu pakabučiu, įsitaisiusiu pačiame apyrankės viduryje. Sidabrinis dienoraštis, papuoštas tikra sagtele.

Tada dar mokėmės žemesniojoje vidurinėje. Kimberlės namuose rengėme projektą. Sėdėjome virtuvėje, kai ji užsinorėjo į tualetą ir nubėgo laiptais į viršų. Pasinaudojęs proga, ištraukiau iš jos kuprinės rausvą dienoraštį ir pirmuose trijuose tuščiuose puslapiuose užrašiau „Aš ♥ Tave“. Suradusi užrašą ji iš pradžių ėmė verkti, o paskui jos ašaros virto kaltinimais.

– Tu perskaitei visas mano paslaptis?! – šaukė ji, vienos rankos pirštu rodydama į mane, o kita ranka tvirtai spausdama dienoraštį prie krūtinės.

– Ne, – užginčijau ir su visa kėde pasisukau į ją. – Tiesiog maniau, kad tai bus... Nežinau. Romantiška.

Tada ji puolė ant manęs. Leidau jai pargriauti mane ant grindų, nes negalėjau atsispirti pagundai taip arti matyti jos nuostabų veidą, iš kurio, susitikus mūsų akims, dingo paskutiniai pykčio šešėliai.

– Ir yra romantiška, – sušnibždėjo ji ir švelniai priglaudė savo lūpas prie manųjų.

Mūsų pirmasis bučinys. Mano pirmasis bučinys.

Atsargiai atidarau mažytį pakabutį ir verčiu jo dailius sidabrinis lapus, iš viso tris, garsiai tardamas „Aš ♥ Tave“. Galbūt mes retkarčiais pasipyksime, bet visada mylėsime vienas kitą.

Šypsaisi, žiūrėdamas į tuščius apyrankės žiedelius, laukiančius, kol prie jų prisegsime daugiau gyvenimo akimirų ir prisiminimų, kuriuos sukursime kartu. Po vieną kiekvieniems metams, praleis-tiems UCLA*. O tada aš jai nupirksiu naują apyrankę ir mes galė-sime ją užpildyti naujais karuliais.

Tualetu durys atsilapoja, garsiai atsitrenkdamos į laikiklį, kyšantį iš sienos. Greitai įmetu apyrankę į aksominę dėžutę ir pa-kabučiai linksmai sužvanga. Tuoju pat į vidų įsiveržia būrys vyru-kų iš krepšinio komandos. Jie chorū sušunka: „Kailai, kas vyksta, žmogau?“ ir „Dutūkstantųjų laida – jėga!“ Išsiviepiu jiems ir įsiki-šu dėžutę į švarko kišenę. Pirštų galais paliečiu plokščią „Jack Da-niel’s“ butelį, užkištą už kelnių juosmens. Ketinu įtikinti savo du geriausius draugus sprukti iš šio apgailėtino mokyklos remiamo išleistuvių vakaro į mūsų vietą prie tvenkinio ir iš tikrųjų atšvesti.

Bet pirma... Turiu atiduoti jai apyrankę. Išeinu pro tualetu du-ris ir trumpu koridoriumi patraukiu į šio superpretenzingo vieš-bučio sausakimšą šokių salę. Įžengęs į vidų atsiduriu po milžinišku žalsvai melsvų ir baltų balionų debesimi. Kai kurie jų, ištrūkę į laisvę, ritinėjasi palei aukštas skliautuotas lubas. Salės viduryje ka-bo didžiulis plakatas su užrašu SVEIKINAME, ABITURIENTAI! Nuo jo žemyn driekiasi daugybė spalvotų vėliavėlių girliandų.

Link manęs atvilnija triukšmo banga, iš kiekvieno kampo sklinda džiaugsmingi šūksniai MES TAI PADARĖME! Suprantu juos. Po šių paskutinių metų kaip niekad esu pasirengęs nešdintis iš čia kuo toliau.

---

* Kalifornijos universitetas Los Andžele (*čia ir toliau – vertėjos pastabos*).

Prasibraunu pro šiaip jau nieko bendro neturinčius žmones, atsitiktinai susispietusių į būrelius. Atrodo, kad perėjęs per šią sceną akimirksniu atsikratysi viso to mėšlo, kuris dar šį rytą tiek daug reišks. Kokiu sportu užsiėmėi. Kokius pažymius gavai. Kas kvietė ir kas *nekvietė* į šokių vakarą. Kodėl ponas Luisas visą semestrą prie tavęs kabinėjosi.

Klasės prezidentė Lusė Viljams kiek netikėtai flirtuoja su Mai-ku Dilonu, bukalgalviu, paliktu antriems metams dešimtoje klasėje, o matematikos olimpiados laimėtojai kartu su dviem dabitomis mano komandos puolėjais bando iš baro nudžiauoti kelis alaus butelius.

Šį vakarą mes visi lygūs.

– Sveikas, Kailai.

Ant mano sužaloto peties šiek tiek per stipriai nusileidžia kažkieno ranka. Stengdamasis nesusiraukti atsisuku ir pamatau Matą Paulsoną, gražiausią vaikiną šioje planetoje. Nekenčiu jo už tai ir dėl to jaučiuosi visiškai mulkis.

– Oi, atleisk, – sako jis pamatęs, kur guli jo ranka, ir greitai ją patraukia. – Ar girdėjai, kad rudenį žaisiu Bostono koledžo futbolo komandoje?

– Hm, taip, – sumurmu aš, stengdamasis nuslopinti kylančią pažįstamą pavydo bangą. *Tai ne jo kaltė*, primenu sau. – Sveikinu, žmogau.

– Klausyk, jei tu sezono pradžioje nebūtum taip puikiai vadovavęs komandai, jie niekada nebūtų manęs pastebėję. Buvai velniškai geras pagrindinis puolėjas. Žinai, už tai, kad moku žaisti futbolą, turiu būti dėkingas tik tau, – sako jis, netyčia berdamas

druską ant vis dar neužgijusios žaizdos. – Man iš tikrųjų labai gaila, kad taip nutiko...

– Viskas gerai, – nutraukiu šnekas ir ištiesiu jam ranką, kad neatrodyčiau kaip paskutinis asilas. – Sėkmės kitais metais.

Paskubomis paspaudžiu jam ranką ir dedu į kojas. Trokštu atsidurti nuo jo kuo toliau ir tęsti savo paieškas. Šioje salėje yra tik vienas žmogus, kurį noriu matyti.

Stabteliu prie baro ir ištempiu kaklą, bandydamas minioje rasti Kim. Mano akys šokinėja nuo vieno žmogaus prie kito.

– Hors d'oeuvre? – išgirstu šalia savęs balsą.

Pasižiūriu į vyrą, tiesiantį man padėklą su kąsnio dydžio užkandžiais, išdėliotais ant akinamai baltos lėkštės. Jo veide atsiranda nenatūrali šypsena, kuri klykte klykia *Negaliu sulaukti, kol praeis tos dvi valandos ir viskas pasibaigs*.

Ant jo marškinių pamatau „Pelėdų įlankos“, vienintelio netoli nuo čia esančio restorano, kuris „Food Network“ kanale yra reklamuojamas dėl savo „naujoviškos ir šiuolaikiškos virtuvės“, logotipą.

Rodos, net pats Gordonas Ramzis ten pietavo ir nerado prie ko prikibti.

– Neatsisakysiu, – tariau jam kreivai šyptelėjęs. Čiumpu vieną sumuštinuką ir greitai susikėmšu jį į burną, kol vyrukas nespėjo apsisukti ir nuslinkti prie kitų vakaro svečių.

Ir akimirksniu pasigailiu.

Čia krevetė? Ar guma? Kodėl, velniai griebtu, ji taip sunkiai kramtosi? Ir kodėl jos skonis kaip seno kumpio?

---

* Užkandis (pranc.).

Akivaizdu, kad Gordonui neteko paragauti šio kieto daikto, kad ir kas tai būtų.

Apsižvalgau į visas puses, o tada pasilenkiu, norėdamas išspjauti jį į juodą kokteilinę servetėlę, kurią gavau iš padavėjo. Staiga šalia manęs kažkas taip smarkiai blykstelė, kad net pašoku.

Apakintas ryškios šviesos, pakeliu prie akių ranką – tą, kurioje nelaikau krevetės. Ore plaukiojančios juodos dėmės pamažu nyksta, užleisdamos vietą šiltoms rudoms akims ir aukštiesiems skruostikauliams, visai tokiems kaip mano. Ji apsvilkusi savo mėgstamą baltą suknelę, išmargintą gėlėmis, matau, kad ji plačiai šypsosi, žvelgdama į mane iš už telefono.

– Mama, nereikia... – bandau ją sustabdyti, bet ji vėl spusteli mygtuką, ir dar vienas šviesos spindulys perrėžia mano akių obuolius.

– Klausyk, jei nori padaryti kompromituojančių nuotraukų, bent jau išjunk blykstę. Nebūtina manęs akinti.

– O, instagramo merginoms tai *patiks*, – sako ji klastingai kikedama. Jos akys susiaurėja, kai braukia pirštu per telefono ekraną.

– Mama, nekelk jų į instagramą, – prašau puldamas prie jos. Apkabinu ją per pečius bandydamas nukreipti dėmesį ir tuo pačiu metu plėšiu telefoną iš jos tvirtai sugniaužtos rankos. Besigrumdamas pamatau nuotrauką – mano veidas perkreiptas siaubo, akys primerktos, prie liežuvio prilipusi guminė krevetė, kuri niekaip nenori nukristi į servetėlę.

Po galais, jokių būdų negaliu leisti, kad nuotrauką pamatytų „instagramo merginos“. Tiksliau, *niekas* neturi jos pamatyti.

Kim mane negyvai užjuoks.

Tvirtai prispausta prie mano krūtinės, mama šiek tiek atgniauzia ranką, aš ištraukiu telefoną ir greitai ištrinu nuotrauką.

– Pamiškite ją, ponio.

– Puiku, – sako ji, dėdamasi įpykusi. Šviesiai rausvas lūpdažis išryškina jos lūpas žemyn nusvirusiais kampučiais. – Sudaužyk savo senai motinai širdį. Niekada negaliu turėti to, ko noriu.

Aš nusijuokiu, įspaudžiu jai į skruostą bučinį ir dabar jau nuo širdžiai apkabinu, pasisukdamas taip, kad ji nepajustų už kelnių juosmens užkišto butelio.

– Tu turi mane, tiesa?

Mama dramatiškai atsидūsta.

– Ką gi, jei taip sakai, – jos balsas duslus, prislopintas storos mano švarko medžiagos. – Ei, – taria ji, atsitraukdama nuo manęs ir nusišypsodama. – O kodėl tu vienas? Dar neatidavei jai apyrankės?

Mano širdis daužosi kaip prieš futbolo rungtynes.

– Laukiu tinkamos akimirkos, – paaiškinu ir greitai apmetu akimis salę. – Matei ją?

– Prieš kelias minutes ji su Semu stovėjo prie terasos, – sako mama, linktelėdama į dešinėje nuo mūsų žvilgančius didžiulius panoraminius langus. Jie skiria mus nuo milžiniškos akmeninės terasos, iš kurios galima išeiti į viešbučio kiemą.

Ji pasistiebia, švelniai pataiso mano kaklaraiščio mazgą, o jos lūpų kampučiai sutrūkčioja nuo gniauziamos šypsenos. Tai Vinzoro mazgas. Nesu toks pretenzingas puošėiva, kad atsisakyčiau užsirišti kaklaraištį koku nors kitu būdu, tačiau prieš šokių vakarą, surengtą žemesniosios vidurinės mokyklos baigimo proga, ji visą

rytą mokėsi rišti šį mazgą tik tam, kad parodytų man, kaip tai daryti. Tai buvo pirmieji šokiai, į kuriuos aš nuėjau su Kim.

Mama buvo šalia, kai man labiausiai jos reikėjo.

– Iš tikrųjų manai, kad jai patiks? – klausiu aš. Neabejojau tuo, kai užsakinėjau apyrankę, bet dabar...

– Tikrų tikriausiai, – ji švelniai paplekšnoja man per veidą.

Nusiraminęs gražinu jai telefoną. Didžiulė klaida.

Mama čiumpa jį ir greitai padaro dar dvi nuotraukas taip ir neišjungusi blykstės, kuri vėl mane apakina. Bandau apsimesti įpykęs, bet kai ji nekaltai į mane pasižiūri ir nusišypso, pamatau aplink jos akis susimetusias mielas raukšleles ir mano suraukti antakiai iš karto nusileidžia. Niekas manęs šiandien nesuerzins. Net mamos nenumaldomas troškimas įamžinti mano gyvenimą.

Plačiai išsišiepiau, pozuuju paskutinei nuotraukai ir, palikęs patenkintą mamą, traukiu toliau, pasiryžęs žūtbut surasti Kim. Žingsniuodamas link terasos, į šiukšlių dėžę nusviedžiu suglamžytą kokteilinę servetėlę. Už didžiulių terasos langų dangus atrodo tamsus ir grėsmingas.

Man dar niekada neteko taip ilgai jos ieškoti.

Ji visada turėjo neatremiamo žavesio, kuris traukte traukė žmones. Mokykloje paprastai stumdavausi per minią, kad galėčiau prie jos prieiti, todėl dabar akimis ieškau didžiausio žmonių sambūrio ir spindinčių išskirtinio atspalvio šviesių plaukų, kurie kambaryje užtemdo bet kokią šviesą.

Kiek prisimenu, jos plaukų spalva išliko tokia pati, kokia buvo trečioje klasėje, kai žaidimų aikštelėje pešdavomės dėl to, kuris iš mūsų paskutinis atsisės į sūpynes.

Įsibraunu į minią, žmonės prasiskiria praleisdami mane. Jie šypsosi ir sveikinasi, sumušdami su manimi rankomis.

– Sporto skyrelyje trūks tavo straipsnių, Laferti, – sako ponas Batleris, dėstęs žurnalistiką, ir paploja man per nugarą, kai einu pro šalį. Dar vienas priminimas apie tą laiką, kai sėdėjau ant suolo ir rašiau apie futbolą, užuot pats žaidęs komandoje.

Kur, po galais, ji yra?

Viršuje kabantis diskotekos rutulys skleidžia mirgančios šviesos blyksnius, todėl sunku ką nors įžiūrėti. Jau rengiuosi išsitraukti telefoną ir išsiųsti žinutę, kai...

Štai ten.

Jos šviesūs plaukai sužvilga už plačių Semo pečių, kai ji pakreipia galvą ir grakščiai perkelia svorį į kairią klubą, apglėbtą šilkinės suknelės. Šįvakar ji atrodo nuostabiai – ilgos plaukų sruogos laisvai krenta ant pečių, mėlynos akys ryškios ir didelės, o blizgiu padažytos lūpos spindi.

Tačiau priėjęs arčiau pastebiu, kad jos veidas rimtas, o kaktoje įsirėžusi pažįstama raukšlėlė, kuri visada atsiranda, kai kas nors yra ne taip. Tokią jos išraišką mačiau prieš savaitę šokių vakare ir šią popietę, kai fotografavomės išleistuvių albumui, bet kad ir kaip stengiausi jos išklausti, kas atsitiko, ji tik mostelėjo ranka ir nukreipė kalbą.

Mano žvilgsnis įsminga į Semą, nervingai braukiantį pirštais per savo tamsius plaukus.

Ir tada man dingteli, kad jie tikriausiai kalbasi apie UCLA. Pečius kaustanti įtampa iš karto atslūgsta.

Mudu su Kim jau esame priimti, bet Semas vis dar laukiančiųjų sąrašė. Mes su juo visada svajojome kartu žaisti futbolą UCLA

komandoje, bet po absolventų susitikimo vakaro viskas baigėsi – per mane ir per mano prakeiktą traumą. Aš nuvyčiau ir jį, ir save. Kai išėjau iš rikiuotės, Semas tiek kartų nesugavo jam perduoto kamuolio ir tiek kartų neprasiveržė pro varžovų užtvaras, kad, kaip ir aš, beveik visą laiką prastrynė ant atsarginių suoloelio. Žlugus Semo svajonei žaisti futbolą, jo pažymiai pradėjo taip pat sparčiai ristic žemyn kaip ir futbolininko karjera. Taigi Kim padėjo jam parašyti ir nusiųsti keletą papildytų motyvacinų esė, kurios, tikėkimės, nusvers svarstyklės jo naudai.

Sprendžiant pagal kelias paskutines savaites, mums neabejotinai jo reikia. Semas ne tik draugas, kuris visada buvo šalia ir padėjo man išgyventi tuos sumautus praėjusius metus. Jis yra klėjai, tvirtai sulipdantys mūsų trejetą. Jis yra tas, kuris visada išlaiko sveiką protą, ypač kai mudu su Kim susiginčijame. Tas, kuris mus suvienija, kai ištinka bėda.

Jeigu jį priims, mes vis dar galėsime kartu *vykti* į UCLA. Net jei nebežaidžiame futbolo.

Tačiau pažvelgęs į Kim veidą pradedu manyti, kad to gali ir nebūti.

Aš prieinu prie jų, apkabinu Kimberlę per liemenį ir pasilenkiu pabučiuoti. Ji išsiblaškiusi atsako į mano bučinį ir greitai atitraukia lūpas.

– Kas yra? Kas atsitiko? – klausiu aš, žvilgčiodamas tai į ją, tai į Semą.

Ji palinksta prie manęs antram bučiniui. Šį kartą jos lūpos tvirtai priglunda prie manųjų nuramindamos mane, tačiau ji vis tiek neatsako.

Jau ketinu klausti dar kartą, bet paskui nusprendžiu apie tai nebegalvoti. Šiąnakt visi atsikrato seno mėšlo, vadinasi, mes irgi galime. Kad ir kas tai būtų, tegul lieka praeityje. Šiaip ar taip, aš pasirengęs švęsti. Apsidairau aplink, tada atsisegu švarką ir parodau slapta atsigabentą viskio butelį.

– Ką pasakytumėte, jei nueitume prie tvenkinio ir...

Žodžiams nespėjus išlėkti iš mano burnos, kitoje lango pusėje sublyksi žaibas, nušviesdamas visą dangų. Paskui garsiai sudunda griaustinis ir lango stiklai vos vos sudreba. Mano atspindys juose irgi virpa spoksodamas į mane, tačiau Kimberlė ir Semas žiūri vienas į kitą.

– Ne, žmogau, – sako jis, rodydamas į dangų. – Nesirengiu šiąnakt iškepti gyvas.

– Oi, liaukis, – atšaunu, kai dideli lietaus lašai pradeda barbenti į langą. – Kas nutiko Semui? Toks menkniekis kaip blogas oras anksčiau niekada nebūtų tavęs sustabdęs, – atgalia ranka trenkiu jam per petį. – Atsimeni, kokia pūga siautė prieš dvejus metus, tada, kai mes laimėjome valstijos čempionatą? Jei neklystu, tai *tu* užsispyrei, kad eitume į lauką. Man atrodo, kad iki šiol turiu nušalusią vietų.

Jie nieko neatsako. Apima jausmas, kad už šios tylos slypi kažkas negero, ir mano oda pašiurpsta.

– Kas yra? – klausiu bandydamas sugauti Kimberlės žvilgsnį. Tačiau ji įsmeigusi akis į vėliavėles, kabančias man virš peties. Imu manyti, kad Semo motyvaciniai laiškai čia niekuo dėti.

Atsitraukiu nuo Kim, mano ranka nuslysta jai nuo liemens.

– Ką jūs, bičiuliai, nuo manęs slepiate?

– Aš... – pradeda ji, tačiau jos balsas užlūžta. Semas atkakliai spokso kažkur į tolį.

Kitoje lango pusėje lietaus lašai dar smarkiau daužosi į stiklą.

– Kalbėk, – prašau, delne tvirtai gnauždamas jos pirštus, kaip dariau daugybę kartų. Pasižiūriu į jos riešą ir prisimenu švarko kišenėje gulinčią apyrankę, mažyčio sidabrinio dienoraščio puslapius, kuriuose parašyta „Aš ♥ Tave“.

Bet tada pamatau, kad ji nesmagiai muistosi, – kaip visada, kai ruošiasi pranešti ką nors, kas man nepatiks. Įkvepiu pasirengęs susitaikyti su viskuo, ką išgirsiu, o ji išsitiesia ir pažvelgia man į akis. Liūtis nuplauna iš salės sklindančius balsus, išskyrus jos, kai ji pagaliau pasako man tiesą.

– Kailai! – girdžiu už savęs Kim balsą, kurį nustelbia lietaus lašai, garsiai barbenantys į metalinį priekinio portiko stogą.

Kaip ji galėjo?

Šis klausimas skamba man galvoje visą laiką, kol laiptais lekiu žemyn. Jau tiesiu patarnautojui bilietą, bet mane prisiveja uždususi Kimberlė. Nekreipiu į ją dėmesio.

– Palauk, Kailai, prašau, – maldauja ji ir siekia mano rankos. Kim pirštams prisilietus prie manųjų, aš nevalingai palinkstu prie jos, tačiau greitai susitvardau, atsitraukiu ir, čiupęs iš patarnautojo automobilio raktus, žengiu į lietu.

– Nesirūpinkit, pats susitvarkysiu.

Ji seka paskui kažką kalbėdama, bet aš visiškai netrokštu klausytis jos pasiteisinimų. Jeigu ji tikrai norėjo ką nors paaiškinti, tu-

rėjo tai padaryti daug anksčiau, užuot bloškusi šią naujieną man į veidą *išleistuvių vakarą*.

– Turėjau papasakoti, bet nenorėjau tavęs skaudinti...

Žaibas vėl perskrodžia dangų ir kurtinamas griaustinio trenksmas nutildo ją, man net nespėjus ką nors atsakyti. Apsisuku ir pažvelgiu į Kim. Jos suknelė kiaurai permirkusi, o sulipę plaukai karo aplink veidą nutįsusiomis sruogomis.

– Nenorėjai manęs skaudinti? – piktai juokiuosi. – Kažką regzdama man už nugaros? Dalydamasi paslaptimis su mano geriausiu draugu...

– Semas yra ir *mano* geriausias draugas.

– Tu *man melavai*, Kimberle. Ištisis mėnesius, – atrakinu automobilį ir taip smarkiai atplėšiu dureles, kad vos nenulupu rankenos. – Nes nenorėjai manęs skaudinti.

Šoku į automobilį ir užtrenkiu duris.

Berklis. Žodis aidi mano galvoje. Kiekvienas garsas lyg naujas išdavystės dūris į nugarą.

Berklis. Berklis.

Ji parašė prašymą ir net neužsiminė man. Nusiuntė papildytus motyvacinius laiškus, prieš mėnesį sužinojo, kad įstojo, ir toliau sau apsimetinėjo. Apsimetinėjo, kai mes rinkomės bendrabutį ir paskaitas, kai kalbėjomės apie tai, kaip važiuosime namo per atosogas. Apsimetinėjo, nors visą laiką žinojo, kad nevyks į UCLA.

Ji pasakė Semui.

Kodėl nepasakė man?

Jau rengiuosi dingti iš čia, bet ji įkrinta į keleivio vietą, man dar nespėjus perjungti pavaros. Akimirką tyliu. Norėčiau jai liepti nešdintis, tačiau negaliu to padaryti.